

og et sikkert velment, men ganske mislykket, forsøg på at øge arbejdsstyrken.

Regningen for den forfejlede politik er ikke overraskende sendt til skatteyderne. Skattetrykket er steget med 2 procentpoint siden 1992, så hvad blev der dog af regeringens planer om, at skattetrykket skulle reduceres med 2 procentpoint? Vi venter spændt.

Nu ved jeg godt, at der om lidt vil komme en lind strøm af regeringens tro væbnere på talerstolen for at forklare mig, at skattetrykket da ikke er steget i denne regerings tid. Men jeg gør et lille forsøg på at tage den diskussion i opløbet, så kan det da være, vi kan spare tid.

Skattetrykket er steget i regeringens tid. Det kan ikke gemmes bag diverse tekniske korrektioner eller bortforklaringer, og skulle der være nogen tvivl om det, kan jeg henvise til Finansministeriets opgørelse, der viser, at vedtagne skatteændringer siden 1992 i alt har øget skatterne med ca. 25 mia. kr. i år.

Når regeringen lægger op til, at den offentlige service fremover skal forbedres uden skattestigninger, kan vi vende blikket mod 8 års mislykket politik. Regeringens planer er baseret på en vækst i arbejdsstyrken og en vækst i den private beskæftigelse, og det er der ikke i sig selv noget i vejen med. Men Finansministeriets opgørelse viser, at der er risiko for nye skattestigninger på over 30 mia. kr. frem til 2010, og det bliver i hvert fald 30 mia. kr., hvis forudsætningen om en øget arbejdsstyrke ikke holder. Det kan godt gøre én lidt nervøs, for regeringen viser ingen initiativer, der kan øge gevinsten ved at arbejde, og regeringen viser ingen initiativer, der kan bremse den ukontrollerede vækst i det offentlige forbrug, så hvorfor skulle det så gå anderledes nu, end vi har oplevet de seneste 8 år?

Derfor er der desværre heller ingen grund til at tro, at konsekvensen bliver andet end nye skattestigninger. Når omkostningerne for skatteyderne fortsætter og budgetoverskridelser i den offentlige sektor lægges oveni, venter en gigantisk skatteregning til familierne og erhvervslivet. Det kræver ikke talenter inden for læsning af krystalkugler eller kaffegrums for at se dén udvikling.

Vi står altså med en finanslov, der ikke forholder sig til de reelle problemer i det danske samfund, og et eller andet sted er man ikke overrasket over, at Enhedslisten og SF vil deltage. Men at CD vil være med, forstår vi ikke, for hvad har vi hørt fra CD siden august? Lad mig citere fru

Sonja Albrink, CD's erhvervs- og skatteordfører, der i august sagde følgende:

»CD kan ikke acceptere, at erhvervslivet skal belemres med nye byrder og stramminger, som det nye finanslovsforslag lægger op til. Konsekvensen af finanslovaftalen er en regning på knap 2 mia. kr. til dansk erhvervsliv, og det hænger ikke sammen.«

Men, men, men: Samme dag, som fru Sonja Albrink sagde ét, hørte vi nogle andre toner fra hr. Peter Duetoft, for han sagde: »Vi har fredet regeringen i den forstand, at vi har sagt, vi godt vil lave delaftaler med SF.«

Så var det, vi tænkte: Det ser ikke helt godt ud. Men glade blev vi dog, da CD efter euronejet både tænkte sig om og meldte klart ud, at CD ville afvise at indgå større aftaler med SF, som det var tilfældet sidste år. Hurra, tænkte vi, CD ved vi, hvor vi har, og godt var det da også at læse på CD's hjemmeside, at finansministeren ikke igen i år kunne strikke et kludetæppe sammen med en alliance bestående af regeringen, SF og CD. Det står der stadig, www. og det hele, bare se efter.

Men så var det, julen nærmede sig, og CD blev lidt svage i koderne, for det hele endte jo med, at hr. Peter Duetoft gik glad og fro fra forhandlingerne med ordene: Nu har vi sat ønskerne på ønskesedlen, og så skal vi have fundet ud af, om julemanden kan opfylde dem.

Så kender vi CD igen. Lige midt i en sørgelig julehistorie, og med hvilken julemand! Med stor elegance har regeringen med finansministeren forklædt som julemand i spidsen samlet sine venner fra Enhedslisten, SF og CD, iført dem gråt og rødt tøj og små huer for derefter at sætte sig sammen med dem om fadet for grådigt at tømme det for grød. Det er en grum, grum spøg i denne søde juletid. Befolkningen har fortjent noget andet, befolkningen har fortjent en ordentlig finanslov og en regering, der tør sætte skatten ned.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Der er nu indtegnet 11 til korte bemærkninger, og de første tre er hr. Peter Duetoft, hr. Bjarne Laustsen og fru Karen J. Klint.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Først en servicemeddelelse til fru Lene Espersen: Det blev sagt i indledningen af ordførertalen, at Det Konservative Folkeparti sammen med andre havde stillet sig i spidsen for skatte-